

Παραδοσιακός και Σύγχρονος Αντισημιτισμός

Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ

Καλησπέρα σας και ευχαριστώ το ΕΠΟΦΙ και την κυρία Βάνα Νικολαΐδου – Κυρανίδου για την τιμητική πρόσκληση να καταθέσω την εισήγηση αυτή στο συνέδριό σας.

Τον Ιούνιο του 2009, η Διεθνή Συμμαχία για τη Μνήμη του Ολοκαυτώματος (IHRA), στην οποία μετέχουν 35 χώρες, ανάμεσα τους και η Ελλάδα, κατήρτισε τον πλέον σύγχρονο ορισμό του Αντισημιτισμού, τον οποίο υιοθέτησε και η χώρα μας το 2019.

Βασικός ορισμός: «Αντισημιτισμός είναι μια ορισμένη αντίληψη περί των Εβραίων που μπορεί να εκφραστεί ως μίσος προς τους Εβραίους. Οι προφορικές και φυσικές εκδηλώσεις του αντισημιτισμού στοχεύουν κατά Εβραίων ή μη Εβραίων και/ή της ιδιοκτησίας τους, κατά των θεσμών της εβραϊκής κοινότητας και θρησκευτικών κτιρίων».

Επιπροσθέτως, παρόμοιες εκδηλώσεις μπορούν επίσης να στοχεύουν κατά του Κράτος του Ισραήλ, νοουμένου ως εβραϊκή συλλογική οντότητα.

ΠΙΕΡ ΑΝΤΡΕ ΤΑΓΚΙΕΦ

– Το αξίωμα της νέας εβραιοφοβίας είναι το ακόλουθο», λέει ο Γάλλος Φιλόσοφος Πιέρ Αντρέ Ταγκιέφ σε συνέντευξη που παραχώρησε στην Αναστασία Ηλιαδέλη και Ανδρέα Πανταζόπουλο το 2011: οι Εβραίοι αποτελούν έναν περιττό λαό. Από την άποψη αυτή υπάρχει μια συνέχεια στις μορφές εχθρότητας κατά των Εβραίων.

Ο παραδοσιακός αντισημιτισμός θέτει εν αμφιβόλω την ένταξη των Εβραίων στην κοινή ανθρωπότητα, και για τους ριζοσπάστες αντιεβραίους, αντικείμενο καθαρής άρνησης. Πράγμα το οποίο μπορεί να μεταφρασθεί με την ακόλουθη προσταγή: «Εβραίοι, πάψτε να είσθε Εβραίοι για να γίνετε άνθρωποι!». Οι Εβραίοι, για να γίνουν ανθρωπίνως αποδεκτοί, πρέπει να εξαφανισθούν ως Εβραίοι.

Στη νέα όμως αντιεβραϊκή κοσμοαντίληψη, το πρώτο βήμα αυτής της εξαφάνισης δεν είναι άλλο από την καταστροφή του Ισραήλ. Η υλοποίηση αυτού του στόχου αποτελεί τη «λύση» του νέου «εβραϊκού ζητήματος», που είναι αποτέλεσμα του εξισλαμισμού του αντισιωνιστικού λόγου, ο οποίος αναμειγνύει επιχειρήματα εθνικιστικού ή εθνοτικο-εθνικιστικού τύπου με τα πολιτικο-θρησκευτικά θέματα του μουσουλμανικού φονταμενταλισμού. Το «αντισιωνιστικό» πρόγραμμα, στις ριζοσπαστικές εκδοχές του, έχει έναν ρητό στόχο: να «εκκαθαρίσει» ή να «ξεπλύνει» την Παλαιστίνη από τη «σιωνιστική παρουσία», που τη θεωρεί ως «εισβολή» η

οποία κηλιδώνει μια παλαιστινιακή ή αραβική (για τους εθνικιστές) γη, ή μια γη του Ισλάμ (για τους ισλαμιστές).

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμφωνα με τον καθηγητή Ανδρέα Πανταζόπουλο, μελετητή και μεταφραστή των κειμένων του φιλόσοφου Πιέρ Αντρέ Ταγκιέφ, «Στο ερώτημα «τί είναι αντισημιτισμός;», ο Πιέρ-Αντρέ Ταγκιέφ (Pierre-André Taguieff) δίνει τον ακόλουθο ορισμό: «Ο αντισημιτισμός είναι η έκφραση εχθρότητας, φραστικής ή συμπεριφορικής, έναντι των Εβραίων ως ομάδας ή έναντι ενός Εβραίου ατόμου λόγω της ένταξής του σε αυτήν την ομάδα».

Ο ορισμός αυτός, στην πραγματικότητα έχει ήδη δοθεί από το 1950 και επομένως υπολείπεται των μετέπειτα εξελίξεων και μεταμορφώσεων που έχει υποστεί αυτό που ένας άλλος σπουδαίος ερευνητής του αντισημιτικού φαινομένου, ο Ρόμπερτ Βάϊστριχ (Robert Wistrich), έχει ονομάσει το «μακροβιότερο μίσος στον κόσμο», δηλαδή τον αντισημιτισμό.

Ποιες είναι οι εν τω μεταξύ μεταμορφώσεις που έχει υποστεί μεταπολεμικά ο αντισημιτισμός; Ο Ταγκιέφ θα «διορθώσει» τον ανωτέρω ορισμό, καλώντας μας να αντικαταστήσουμε δύο λέξεις: όπου στον ορισμό γίνεται λόγος για «αντισημιτισμό» να τον αντικαταστήσουμε με την «εβραιοφοβία» και όπου αναφέρονται οι «Εβραίοι» να βάλουμε «σιωνιστές».

Προς τί αυτές οι «διορθώσεις»; Διερωτάται στο σχετικό του άρθρο ο Ανδρέας Πανταζόπουλος αναδεικνύοντας τα επιχειρήματα Ταγκιέφ . Οι σημερινοί αντισημίτες σπάνια επικαλούνται αυτήν την ιδιότητα, σχεδόν πάντα την αποποιούνται. Δηλώνουν «αντισιωνιστές», όχι αντισημίτες, κρυπτόμενοι πίσω από την «κριτική» προς το Ισραήλ και την εθνική ιδεολογία των Εβραίων, τον σιωνισμό. Ο «σιωνισμός» των σημερινών αντισιωνιστών είναι κατασκευασμένος από αυτούς, είναι μια καρικατούρα, δεν είναι ο σιωνισμός ως το διανοητικό και πολιτικό κίνημα χειραφέτησης των Εβραίων. Γι' αυτούς, το Ισραήλ είναι το κέντρο μιας παγκόσμιας συνωμοσίας, η ίδια η πηγή του «Κακού». Αυτού του τύπου οι «αντισιωνιστές», δηλαδή οι σημερινοί αντισημίτες που ντρέπονται να πουν το όνομά τους, έχουν στόχο αυτή καθαυτή την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ, ουσιαστικά την εξάλειψή του, την καταστροφή του. Η πιο «ήπια» εκδοχή είναι αυτή που συνοψίζεται στην αμφισβήτηση της αυτόνομης ύπαρξής του, αυτή που ευθέως καλεί στην καταστροφή του. Η περίπτωση του Ιράν είναι ίσως η πιο εμβληματική, χωρίς να είναι και η μοναδική.

Με δυο λόγια, ο σημερινός αντισημιτισμός έχει σε μεγάλο βαθμό «απο-φυλετοποιηθεί», έχει επομένως υποστεί μία μεταμόρφωση, παρουσιάζεται υπό το σχήμα του «αντισιωνισμού». Και βασικός φορέας του είναι πλέον ο ισλαμιστικός φονταμενταλισμός, υπό όποια μορφή και αν αυτός εμφανίζεται, από το λεγόμενο «Ισλαμικό Κράτος» μέχρι την «Χαμάς», η οποία, από την ίδρυσή της, έχει κατορθώσει να εξισλαμίσει τον «απελευθερωτικό αγώνα» των Παλαιστινίων. Ο τελευταίος, έντονα εξισλαμισμένος, γίνεται το όχημα αμφισβήτησης του Ισραήλ, αποτελώντας, ταυτόχρονα, το σημείο σύμπτωσης του ριζοσπαστικού ισλάμ με τμήματα της ευρωπαϊκής άκρας αριστεράς, η οποία βλέπει σε αυτόν, τον «αγώνα» μιας νέας, σε παγκόσμια κλίμακα, χειραφετητικής υπόθεσης των «καταπιεσμένων». Για παράδειγμα, πολλές από τις εκδηλώσεις

συμπαράστασης στους Παλαιστίνιους, οι οποίες φέρουν στην προμετωπίδα τους το σύνθημα της «ειρήνης στην Μέση Ανατολή», και που λαμβάνουν χώρα στις δυτικές πρωτεύουσες, είναι στην πραγματικότητα αντι-ισραηλινές, «αντι-σιωνιστικές», αφού ο μόνος στόχος τους είναι η αδιάκοπη μονομερής καταγγελία/καταδίκη του Ισραήλ, το οποίο και δαιμονοποιούν, εξισώνοντάς το με το απόλυτο «Κακό».

Η ανάδυση ενός νεο-εθνικισμού στην Ευρώπη αλλά και στις Ηνωμένες-Πολιτείες μπορεί να αποτελέσει κρίσιμο παράγοντα αναζωπύρωσης του «παλαιού» ακροδεξιού αντισημιτισμού. Πλάϊ στη νέα τρομοκρατική απειλή που προέρχεται από τον ισλαμιστικό «αντισιωνισμό», ο ακροδεξιός κίνδυνος, όπως τουλάχιστον δείχνουν αρκετές εβραϊόφοβες ενέργειες τους τελευταίους μήνες στις ΗΠΑ, με στόχο Εβραίους το θρήσκευμα αμερικανούς πολίτες, δεν πρέπει να υποτιμάται.

PILAR RAHOLA, βουλευτής της Ισπανικής Αριστεράς το 2010 είπε στο Διεθνές φόρουμ κατά του αντισημιτισμού:

«Στο σταυροδρόμι των ηττών της ηθικής της αριστεράς, της δημοσιογραφίας, της κριτικής σκέψης, των Ηνωμένων Εθνών, του Ισλάμ, βρίσκεται το Ισραήλ. Ορφανό και ξεχασμένο από μία λογική αριστερά, ορφανό και εγκαταλελειμμένο από τη σοβαρή δημοσιογραφία, ορφανό και καταδικασμένο από έναν αξιοπρεπή ΟΗΕ και ένα ανεκτικό Ισλάμ, το Ισραήλ αντιμετωπίζει το πρότυπο του 21^{ου} αιώνα: την απουσία μιας σταθερής δέσμευσης με τις αξίες της ελευθερίας. Τίποτα δεν φαίνεται παράξενο. Η Εβραϊκή κουλτούρα εκπροσωπεί, όπως καμία άλλη, τη μεταφορά μιας έννοιας πολιτισμού που πλήττεται σήμερα από παντού. Οι Εβραίοι είναι το θερμόμετρο της παγκόσμιας υγείας. Κάθε φορά που ο κόσμος είχε πυρετό ολοκληρωτισμού, υπέφεραν. Στον Ισπανικό Μεσαίωνα, στους διωγμούς των Χριστιανών, στα Ρωσικά πογκρόμ, στον Ευρωπαϊκό φασισμό, στον Ισλαμικό φονταμενταλισμό. Πάντα, ο πρώτος εχθρός του ολοκληρωτισμού ήταν ο Εβραίος. Και στη σημερινή εποχή της ενεργειακής εξάρτησης και της κοινωνικής αβεβαιότητας, το Ισραήλ ενσαρκώνει τον αιώνιο Εβραίο.

Ένα έθνος παρία μεταξύ των εθνών, για ένα λαό παρία μεταξύ των λαών. Αυτός είναι ο λόγος που ο αντισημιτισμός του 21^{ου} αιώνα έχει φορέσει το αποτελεσματικό προσωπίο του αντι-Ισραηλισμού ή του συνώνυμότητά του, του αντι-Σιωνισμού. Είναι όλη η κριτική κατά του Ισραήλ αντισημιτική; ΟΧΙ. Αλλά όλος ο σημερινός αντισημιτισμός έχει μετατραπεί σε προκατάληψη και δαιμονοποίηση του Εβραϊκού Κράτους. Νέα ρούχα για ένα παλιό μίσος».

Και ένα σύγχρονο παράδειγμα του παραδοσιακού αντισημιτισμού

Όταν οι Σοβιετικοί στρατιώτες, στις 27 Ιανουαρίου του 1945, απελευθέρωσαν το Άουσβιτς, αντίκρυσαν τη κόλαση – σκελετωμένα κορμιά που θύμιζαν ανθρώπους, στάχτη ανθρώπινης σάρκας, καπνισμένα φουγάρα κρεματόριων, ομαδικούς τάφους – μια ολόκληρη βιομηχανία εξόντωσης ανθρώπων: Ήταν η υλοποίηση της «Τελικής Λύσης» που είχε εξαγγείλει ο Αδόλφος Χίτλερ για τον αφανισμό των Εβραίων από την Ευρώπη και τον κόσμο όλο.

Πολλοί θεώρησαν τότε, ότι οι πύλες της Σοβιετικής Ένωσης θα ήταν ανοικτές για τους Εβραίους και η διαβίωση τους δεν θα θύμιζε τίποτε από τα πογκρόμ που είχαν υποστεί από τη Τσαρική Ρωσία στο τέλος του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα. Και η αλήθεια είναι ότι πολλοί Εβραίοι από τις χώρες που αποτελούσαν τη Σοβιετική Ένωση μετανάστευσαν πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο στη τότε Παλαιστίνη για να κτίσουν το κράτος του Ισραήλ. Η Σοβιετική Ένωση ήταν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε επίσημα το νεοσύστατο Εβραϊκό κράτος, το 1948. Με την απαρχή όμως του ψυχρού πολέμου, η έξοδος των Εβραίων περιορίστηκε, οι συλλήψεις και οι φυλακίσεις όσων επεδίωκαν να εγκαταλείψουν τη Σοβιετική Ένωση εντάθηκαν, η δαιμονοποίηση του κράτους του Ισραήλ και των Εβραίων προκάλεσε νέες διώξεις και εκτοπισμούς όλων όσων διαφωνούσαν με το καθεστώς.

Την Πρωτομαγιά του 2022, ο ρωσικός αντισημιτισμός αποκαλύφθηκε ξανά, αυτή τη φορά από τον υπουργό εξωτερικών Σεργκέϊ Λαβρόφ, ακολουθώντας τη γνωστή τακτική της συνωμοσιολογίας που υιοθετούν τα "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών", που πρωτοκυκλοφόρησαν στη τσαρική Ρωσία. «Ο Χίτλερ είχε εβραϊκό αίμα», υποστήριξε ο Ρώσος υπουργός σε δηλώσεις του στην Ιταλική τηλεόραση, ο "θύτης" ταυτίζεται με τα "θύματα", για να απονομιμοποιηθεί ηθικά η Εβραϊκή καταγωγή του Ουκρανού προέδρου και να καταγγελλεί ως υπερασπιστής του ναζισμού.

«Οι μεγαλύτεροι αντισημίτες είναι Εβραίοι», συνέχισε ο κύριος Λαβρόφ για να αποδείξει ότι ο Ζελένσκι μπορεί να είναι και Εβραίος και αντισημίτης. Με άλλα λόγια, οι Εβραίοι διακρίνονται από ένα αυτοκτονικό σύνδρομο, να προκαλούν, να πλήττουν, να δολοφονούν οι ίδιοι τους εαυτούς τους! Πάσχουν από ένα αυτοκαταστροφικό σύνδρομο, κατά τον Ρώσο υπουργό!

Ας έρθουμε τώρα στην επικαιρότητα

Θα ήταν εύκολο, έως και απλοϊκό να ερμηνεύσει κανείς την έξαρση του αντισημιτισμού στην Ευρώπη και στην Αμερική, ως συνέπεια των Ισραηλινών επιχειρήσεων στη Γάζα μετά τον όλεθρο που σκόρπισε η Χαμάς την 7η Οκτωβρίου στο Νότιο Ισραήλ. «Για τον αναπτυσσόμενο αντισημιτισμό ευθύνονται η Ισραηλινή επιθετικότητα και η υποστήριξη που παρέχουν οι Εβραίοι στο κράτος του Ισραήλ», «δεν είμαστε αντισημίτες, αλλά το Ισραήλ ασκεί αποικιοκρατική πολιτική και τελεί μια γενοκτονία σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού», αυτά εν ολίγοις ισχυρίζονται οι σημαιοφόροι του νέου αντισημιτισμού που εξαπλώνεται με ραγδαίους ρυθμούς.

Η Χαμάς, εδώ και πολλά χρόνια έχει κινητοποιήσει το μίσος κατά των Εβραίων σε όλο το κόσμο, χρησιμοποιώντας το κράτος του Ισραήλ και ως στόχο και ως κύριο όπλο. Όπως γράφει σε άρθρο του ο Richard Kemp, «Η Χαμάς είναι η πιο πετυχημένη αντισημιτική οντότητα στο κόσμο, όλοι χορεύουν στην καταστροφική μελωδία της: άλλοι από κακία, άλλοι από άγνοια και άλλοι χοροπηδώντας στα τυφλά».

Η Χαμάς από την ίδρυσή της, κατάφερε στην ουσία να μετατρέψει έναν θρησκευτικό πόλεμο εναντίον του Ισραήλ και των Εβραίων σε έναν εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Παλαιστινίων.

Το θρησκευτικό μίσος εναντίον των Εβραίων εξελίχθηκε γρήγορα σε μια σύγκρουση για την απελευθέρωση της γης.

Οι καταγγελίες κατά του Ισραήλ υιοθετούνται αβίαστα από κυβερνήσεις και στρατιές χρήσιμων, δήθεν ευαίσθητων, που ακολουθούν δουλικά τη διεφθαρμένη ατζέντα των τρομοκρατικών αυτών οργανώσεων. Ο στόχος τους όμως δεν περιορίζεται στο να πλήξουν την εικόνα του Ισραήλ, αλλά και να εκφοβίσουν τους Εβραίους στη Διασπορά. Έτσι, Χαμάς και Χεσμπολά μαζί με την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν και τους υποστηρικτές τους, με μια προσεκτικά ενορχηστρωμένη εκστρατεία, υποκινούν και καλλιεργούν τον αντισημιτισμό σε όλο τον κόσμο.

Ο ελεύθερος κόσμος φτάνει σε νέα ύψη παραλογισμού. Μια τρομοκρατική οργάνωση της οποίας η ιδεολογία είναι ναζιστική, και ως προς τις προθέσεις και ως προς τους σκοπούς, μια οργάνωση της οποίας οι εκπρόσωποι μιλούν για την εξόντωση των Εβραίων, όλων των Εβραίων, και μερικές φορές επίσης για την εξόντωση των Χριστιανών, μια οργάνωση της οποίας οι ηγέτες μιλούν για την κατάληψη του κόσμου, ολόκληρου του κόσμου, με σκοπό την ίδρυση μιας σκοτεινής αυτοκρατορίας, εξαπέλυσε την πιο δολοφονική τρομοκρατική επίθεση, από την επίθεση κόλασης εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών. 1.200 άνθρωποι δολοφονήθηκαν. Γυναίκες βιάστηκαν. Μωρά κάηκαν.

Γνωρίζουμε ήδη ότι σε όλα τα διεθνή φόρα που ιδρύθηκαν αμέσως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο υπάρχει αυτόματη και σκοτεινή πλειοψηφία εναντίον του Ισραήλ.

Δύο διεθνείς οργανισμοί υποτίθεται ότι ήταν κάπως διαφορετικοί. Το ICJ και το ICC. Γνωρίζουμε ήδη για τη διαδικασία στο πρώτο, το Διεθνές Δικαστήριο. Δεν υπάρχει καμία απόφαση εκεί ότι το Ισραήλ διέπραξε γενοκτονία, αλλά δεν είναι καθόλου σαφές ότι δεν θα το πράξει αργότερα. Στο δεύτερο, το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, ολοκληρώνονται οι προετοιμασίες για την έκδοση διεθνών ενταλμάτων σύλληψης κατά ορισμένων εκ των επικεφαλής του κράτους και του στρατού. Ο Μπέντζαμιν Νετανιάχου θα γίνει Βλαντιμίρ Πούτιν. Είναι σαν να εξέδιδε ένα διεθνές δικαστήριο ένταλμα σύλληψης για τον Ουίνστον Τσόρτσιλ, λόγω των βομβαρδισμών της Δρέσδης και του Αμβούργου, και όχι εναντίον του Αδόλφου Χίτλερ, του πιο αποτρόπαιου ανθρώπινου τέρατος που έχει προκύψει για την ανθρωπότητα.

Σχολιάζοντας τη διαδικασία παραπομπής του Ισραήλ στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με την κατηγορία επιχείρησης γενοκτονίας εναντίον των Παλαιστινίων της Γάζας, ο ηγέτης της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης της Ισραηλινής Βουλής, Γιαΐρ Λαπίντ ανέφερε χαρακτηριστικά: «Στις 7 Οκτωβρίου, τρομοκράτες της Χαμάς εισέβαλαν σε σπίτια Ισραηλινών πολιτών, αθώων πολιτών. Δολοφόνησαν, βίασαν και αιχμαλώτισαν παιδιά, ηλικιωμένους, γυναίκες και μωρά. Αντί να βάζουν τους δολοφόνους στο εδώλιο, ο κόσμος σήμερα κρίνει τους δολοφονημένους. Δεν δικάζεται σήμερα μόνο το κράτος του Ισραήλ, αλλά η ακεραιότητα της διεθνούς κοινότητας. Εάν μια χώρα που αμύνεται ενάντια σε μια βίαιη επίθεση από δολοφόνους τρομοκράτες μπορεί να παραπεμφθεί στο δικαστήριο για γενοκτονία, η «Σύμβαση Γενοκτονίας» έχει γίνει μέσο επιβράβευσης της τρομοκρατίας και προώθησης του αντισημιτισμού».

Ούτε όμως στις 7, ούτε στις 8, ούτε στις 9, ούτε στις 10 Οκτωβρίου, πέρασαν μέρες, πέρασαν βδομάδες και οι δρόμοι της Αθήνας και άλλων πρωτευουσών του κόσμου ήταν άδειοι από διαδηλωτές. Δεν είδα καμιά διαδήλωση κομμάτων, κοινωνικών και επαγγελματικών φορέων, συνδικάτων, μη κυβερνητικών οργανώσεων για να απαιτήσουν να μπει τέρμα στη τρομοκρατία, να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους με τον Ισραηλινό λαό, να καταδικάσουν τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τους Παλαιστίνιους της Χαμάς και που με πανηγυρικό τρόπο γιόρταζαν τη σφαγή Άραβες και Παλαιστίνιοι στους δρόμους της Ραμάλα, του Αμάν και της Τεχεράνης.

Οι δρόμοι της Αθήνας παρέμεναν άδειοι!!!! Ο κόσμος κατάλαβε, σκέφθηκα ο αφελής, ότι το Ισραήλ κινδυνεύει πραγματικά από τη τρομοκρατία και προφανώς θα κατανοήσει την απόφαση των Ισραηλινών να προστατεύσουν την ίδια την ύπαρξη τους. Έκανα λάθος! Οι δρόμοι της Αθήνας, όπως και άλλων πρωτευουσών στην Ευρώπη γέμισαν από διαδηλωτές... Σημαίες της Παλαιστίνης κυματίζουν σε δημαρχιακά μέγαρα. Αλλά όχι για να υπερασπιστούν το δικαίωμα των Ισραηλινών να ζουν, αλλά για να υπερασπιστούν το δικαίωμα των Παλαιστίνιων να τρομοκρατούν τους Ισραηλινούς μέχρι να τους εξαφανίσουν... Και να κάποιιοι συγγραφείς, καλλιτέχνες, καθηγητές και κάθε λογής πρόθυμοι αντισημίτες να υπογράφουν κείμενα κολάφους εναντίον του Ισραήλ, να κατηγορούν το Ισραήλ ότι διαπράττει γενοκτονία, να ζητούν την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τον Ιορδάνη ποταμό μέχρι τη Θάλασσα... Δεν ζητούν κράτος δίπλα στο Ισραήλ- ζητούν μια Παλαιστίνη απαλλαγμένη από Εβραίους! Αυτός είναι ο στόχος της Χαμάς και των υποστηρικτών της. Και όλων εκείνων που δεν άρθρωσαν λέξη για να καταδικάσουν τη σφαγή των Ισραηλινών. Οι Ισραηλινοί ζουν τον απόλυτο εφιάλητη: να τους σφάζουν, και μετά να τους χαρακτηρίζουν ως εγκληματίες. Όταν οι Εβραίοι σφάζονται οι δρόμοι της Αθήνας είναι άδειοι – όταν οι Εβραίοι αμύνονται για να επιβιώσουν, οι δρόμοι γεμίζουν από διαμαρτυρόμενους! Και ξέρετε γιατί; Γιατί θέλουν τους Εβραίους να υπόκεινται καρτερικά τα πογκρόμ, να μην αντιδρούν, να εισβάλλουν και να καίνε τα σπίτια τους και απλά να τα εγκαταλείπουν, να βλέπουν να αρπάζουν τα παιδιά τους και απλά να κλαίνε... Αυτό ακριβώς ζητάνε οι επιλεκτικά ευαίσθητοι! Να τους απομονώσουν από το κοινωνικό περίγυρο, να τους δαιμονοποιήσουν για να απονομιμοποιήσουν την ύπαρξη τους ως Εθνική οντότητα στη γη του Ισραήλ. Και αυτό είναι αντισημιτισμός!

Όταν ταυτίζεται, ακόμη και από ακαδημαϊκούς, εμμέσως πλην σαφώς ο πόλεμος που διεξάγει το Ισραήλ εναντίον της τρομοκρατικής οργάνωσης και του τυραννικού καθεστώτος της Χαμάς στη Γάζα με τις σφαγές που διέπραξαν οι ναζί στα Καλάβρυτα, στο Κομμένο, στο Δίστομο και στη Κοκκινιά! Αυτό είναι Αντισημιτισμός.

Η κριτική στη κυβέρνηση του Ισραήλ, όσο αυστηρή κι αν είναι αυτή, δεν είναι αντισημιτισμός. Η ταύτιση όμως του Ισραήλ με τους ναζί, συνιστά ταύτιση με το απόλυτο κακό, οδηγεί στη δαιμονοποίηση του και στην απονομιμοποίηση του δικαιώματος της ύπαρξης του ως κράτος. Και αυτό είναι Αντισημιτισμός, με «Α» κεφαλαίο!

Τέλος, η κριτική στάση των φοιτητών, εκείνων που διαδηλώνουν υπέρ της ειρήνης, εκείνων που ζητούν τη κατάπαυση πυρός από το Ισραήλ και την απελευθέρωση των ομήρων που συνεχίζει να κρατά η Χαμάς, δεν είναι αντισημιτισμός. Όταν όμως το σύνθημα είναι «Ανεξάρτητη

Παλαιστίνη από το ποταμό μέχρι τη θάλασσα», τότε ο αγώνας δεν είναι για την ειρήνη, αλλά για την εξαφάνιση του κράτους του Ισραήλ. Και αυτό είναι αντισημιτισμός!

Επιτρέψτε μου μια ειδική αναφορά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της δεύτερης γενιάς του Ολοκαυτώματος. 80 χρόνια μετά, ο παραδοσιακός αντισημιτισμός εξακολουθεί να αμφισβητεί το δικαίωμα του Εβραίου να ζει ως ισότιμο μέλος της κοινωνίας των πολιτών. Όχι η κριτική στην όποια πολιτική του κράτους του Ισραήλ δεν είναι αντισημιτισμός. Η δαιμονοποίηση όμως του κράτους του Ισραήλ και η ταύτισή του με τους ναζί, με το απόλυτο κακό, προκειμένου να απονομιμοποιήσει το δικαίωμα του εβραϊκού κράτους να υπάρχει, αυτό είναι αντισημιτισμός.

79 χρόνια μετά που οι συμμαχικές δυνάμεις αποκάλυψαν τη φρίκη του Άουσβιτς και των άλλων στρατοπέδων εξόντωσης, εμείς, όσοι επιβιώσαμε της φρίκης και οι απόγονοί τους, στις 7 Οκτωβρίου του 2023 γίναμε μάρτυρες της μεγαλύτερης σφαγής Εβραίων μετά το Ολοκαύτωμα με την εν ψυχρώ δολοφονία 1.200 ανθρώπων -βρεφών, παιδιών, ανδρών και γυναικών- κάθε ηλικίας και την αρπαγή 250 ομήρων, στο Κράτος του Ισραήλ.

Οι αρνητές του Ολοκαυτώματος, αυτοί που διδάσκουν στα σχολεία τους το μίσος εναντίον των Εβραίων, αυτοί που πανηγυρίζουν τη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου στους δρόμους της Ραμάλα, της Τεχεράνης και της Άγκυρας, συναντώνται με τους δήθεν υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και επιχειρούν να ταυτίσουν τους Ισραηλινούς με τους ναζί. Να ταυτίσουν το Κράτος του Ισραήλ με το απόλυτο κακό! Απέναντί τους, η Ισραηλινή κοινωνία, Εβραίοι, Άραβες, Δρούζοι και Βεδουίνοι πολίτες μαζί, απέδειξαν ότι δεν είναι τόσο ευάλωτοι όσο λανθασμένα πίστευαν οι τρομοκράτες, ότι μπορούν να είναι ενωμένοι απέναντι στην απανθρωπιά της τρομοκρατίας παρά τις διαφορές μεταξύ τους, ότι το Ισραήλ παραμένει προπύργιο της Δημοκρατίας σε μια περιοχή που ανθούν η θεοκρατία, η μισαλλοδοξία και ο φανατισμός.

Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ

Αθήνα, 7.6.2024